

“ТАЈНИ ДНЕВНК АДРИЈАНА МОЛА (13 ¾ година)”

Име писца: *Сузан Лилијан Таунсенд*

“ТАЈНИ ДНЕВНК АДРИЈАНА МОЛА (13 ¾ година)”

Сузан Лилијан „Сју“ Таунсенд је рођена у Лестеру, 02.4.1946. године. Била је романописац, писац позоришних комада и новинарка. Прославила се кроз серијал књига о Адријану Молу. Сју је са петнаест година напустила школу и почела да пише, али пошто је остала без потребног „школског“ знања, могла је бити само домаћица у енглеској провинцији, а онда је објавила своје прво дело... Претпоставка је да је књига *“Болно одрастање Адријана Мола”*, заснована на потешкоћама са којима се и сама суочавала у детињству, а које су се односиле на период похађања Основне школе, „Мери Линвуд“, у Лестеру. Чак је и неколико наставника, који су њој предавали, поменуто у књизи, само под другим именом: *„госпођа Фосингтон-Гор“* и *„господин Док“*. Сју је патила од дијабетеса, и рано је почела да губи вид, али то је није спречило да „пише“. Након губитка вида, њене очи и оловка, били су њен син - Шон. Убрзо се суочава и са озбиљнијим здравственим проблемима, због чега јој 2009. године син донира бубрег како би јој продужио живот. Претпоставља се да је лик Адријана Мола, једним својим делом заснован управо на карактеру њеног сина Шона. 2013. године доживела је мождани удар и умрла 10.4.2014. године.

Адријан Мол је, наизглед обичан, али у ствари врло необичан дечак од 13 ¾ година, који одлучује да пише дневник, јер по његовом мишљењу, нема правога саговорника. За себе мисли да је врло интелегентан, информисан, уредан, послушан, талентован и културан, знатно озбиљнији у односу на своје не баш зреле вршњаке, али и да је помало трапав и неоправдано етикетиран као „досадан“. Свакако је несхваћен - и од стране другара и од стране родитеља. Желео је да постане познат, због чега пише “ББЦ”-у у нади да ће они, као реномирана новинарска кућа, имати слуха за његове песме.

Свакодневно се суочава са проблемима које носи пубертет: бубуљице, вишак килограма, вршњачко насиље у школи, ситне неправде, одбацивања, а онда и несрећна љубав према новој ученици Пандори Бритвејт.

Адријан одраста у породици без љубави и поштовања, уз саможиве родитеље који се више не воле, не уважавају ни њега ни једно друго, запостављају га и немају нимало обзира према његовим осећањима и проблемима. И поред свега, он се труди да читавај ситуацији приступи „зрело“ и без панике, јер би неко у тој кући требало да се понаша „одрасло“. Додатно разочарање му доноси дуго очекивани „дан заљубљених“, јер му Пандора није одговорила на честитку коју јој је поклонии... Срце му је сломљено, он је очајан и не види смисао ни у чему... Ту љубавну „катастрофу“ донекле ублажава одговор „ББЦ“-а. Иако је и у овом случају у питању „одбијеница“, Адријан добија „ветар у леђа“ и мотивацију да ради на свом интелекту, јер -најзад је неко обратио пажњу на њега и његово дело. Чињеница је да његов текст неће бити објављен, али чак и негативан коментар је ипак – коментар, сада „само“ још треба да поради на корекцијама о којима су му писали.

Пријављује се у удружење „Добри Самарићанин“, које води рачуна о старијима, па упознаје необичног старца, ветерана, Берта Бакстера и његовог пса. Редовно их посећује, чиме доприноси развоју своје социјалне културе, иако често не разуме баш сврху свега тога. Несугласице између родитеља постају све веће, а живот у кући неподношљив. Адријанова мајка тражи посао и све више времена проводи у разговорима са комшијом, господином Лукасом, којег је некако баш тада напустила жена, па исто тако налази саговорника у њој. Отац све више пије и пада у очај јер пара нема, дугови се гомилају, а женина пажња је очигледно усмерена на другог човека. Он нема ни снаге, ни идеје, а ни средстава да то промени, па поражен и посрамљен, утеху проналази у алкохолу.

Адријан „бежи“ од читаве ситуације и запошљава се као разносач новина – тако ће му дан бити испуњен и неће проводити време код куће, у том негативном окружењу. Нови посао му доноси нова искуства: сазнаје где Пандора живи и шта читају она и њени укућани, упознаје Цветку - Пандориног коња, упознаје свет одраслих кроз часописе за мушкарце, постаје свестан свог тела и како оно реагује на жене, суочава се са малтретирањем од стране Берија Кента, који га „рекетира“... Лоша ситуација код куће, постаје још лошија. Мајка напушта кућу и са комшијом Лукасом одлази да живи у Шефид, а отац губи посао и у потпуности се препушта очају. Адријан се труди да читаву ситуацију прихвати прибрано. Схвата да хтео/не хтео постаје стуб куће, води бригу о свему, кува, спрема, чисти, обилази баку и Берта Бакстера, шета и храни пса, зарађује разносећи новине... На већ тешку ситуацију, у њихову кућу, се досељава Дорин Слејтер са својим сином, која се заљубила у Адријановог оца, и постаје његова љубавница. Чињеница да му се живот из дана у дан компликује, иако то делује скоро немогуће, Адријана чини бесним и разочараним. Изиритиран читавом ситуацијом у кући, оптерећен проблемима који нису за једног тинејџера, сломљен због неузвраћене љубави - јер се његова „богиња“ Пандора забавља са његовим „некадашњим другом“ Најцелом, он одлучује да постане „бунтовник“ и да у школу обује црвене чарапе, иако је то забрањено. Од лепог и примереног понашања није имао никакве користи и сада му је доста свега... Према очекивању, директор га шаље кући и кажњава, а то му, неочекивано, у Пандориним очима даје статус хероја. Она је одушевљена његовим поступком – бунтом против уштогљених правила, отвореном „борбом за слободу“. Понесена заносом новог, бунтовног Адријана, Пандора оставља Најцела и почиње да се забавља са њим. За Адријана почиње живот из снова, па зато њен одлазак на летовање са родитељима, за њега представља трагедију. Утеху проналази у километарским телефонским разговорима, који ће га скупо коштати. Али „ништа није скупо“ када је љубав у питању... љубав и његова Пандора... толико дуго чекана и толико страшно вољена...

Господин Бакстер након озбиљних здравствених проблема, бива принуђен да иде у старачки дом. То Адријану оставља простор да иде у посету мајци. Заједно са господином Лукасом одлазе у Шкотску где упознаје Американца – Хамиша Манћинија, који је сличног узраста и у сличној породичној ситуацији. То га донекле умирује јер сада схвата да има још оних који живе живот сличан његовом, који пролазе кроз сличне проблеме – развод родитеља, њихови нови партнери, хормони, пубертет...

По повратку кући, Адријан одлази на операцију крајника. Све потешкоће са којима се суочава, успева да превазиђе захваљујући својој вољеној Пандори. Пандора и Адријан покрећу књижевни часопис „Глас младих“, који се баш и није прославио. Крајем године, Адријанова мајка се враћа кући. Отац је одушевљен и прекида везу са Дорин, а Адријан описује своје родитеље као „поново заљубљене“ – иако се надао томе, није сигуран да је то оно што је прижељкивао, јер ОН је тинејџер а не ОНИ. Пандора и Адријан су нераздвојни. Чак заједно глуме и у божићној представи – Пандора је била Марија, а Адријан - Јосиф.

Нова година за Адријана доноси и нове одлуке – има их десет и свака од њих ће представљати прави изазов. Господин Берт, иако је кукао због одласка у дом, тамо упознаје жену свог живота и жени се. Адријан и Пандора су са породицама присуствовали чину венчања. Политичка превирања су све више заступљена у свакодневном животу – Пандорини родитељи се свађају јер су различито политички оријентисани, одржавају се митинзи, организују покрети.. Понесен дешавањима, Адријан са уским кругом пријатеља оснива радикалну организацију „Ружичаста бригада“.

Пубертет најзад почиње да „ради за њега“, тело му је све снажније и све више је „жена“ заљубљено у њега – И Елизабет Сели Бродвеј И Пандора. Ове нове околности га баш забављају, али хормони му доносе већ “озбиљну“ главобољу јер почиње да „запажа“ Барбару Бојер која почиње да му се свиђа, иако је са Пандором. Поверавање Најцелу о томе, није било баш паметно, јер су до краја дана сви сазнали за то, па и Пандора...

2. априла Адријан пуни 15 година и оне му доносе разочарање – по Закону, ове године му не доносе ништа више од претходних 14. Ако ништа – обријао се, добио много честитки (осим Пандоре, која је још увек љута због Барбаре), пробао да „дува“ лепак док је правио макету авиона, због чега му се овај залепио за нос...И док се Адријанов живот полако враћа у нормалу, он тек онако успут наговештава да се у држави нешто „дешава“ – Британија улази у рат са Аргентином....

Морам признати да сам први пут имао прилику да читам књигу писану на овај начин – као дневник. Теме које се тичу пубертета су ми веома блиске, с обзиром да сам и сам у истим годинама (13 ¼), што је било веома необично и забавно, урнебесно и смешно, али на моменте и помало непријатно – јер као да вам неко копа по тајнама и мислима и оно најчуваније штампа у великом тиражу... Веома је лако пиствовити се са Адријаном када сте у његовом узрасту. Срећом, ја одрастам у породици пуној љубави и разумевања, па сам поштеђен трауме коју носи распад породице. У Адријановом случају видимо да је љубав главни покретач лепихидеја и даје пуни смисао животу.

Ову књигу бих са задовољством препоручио свима, који улазе у пубертет, или су већ у њему. Врло је забавна, просто „вуче“ на читање и чини да се у исто време осећате и устрептало и умирено, јер Вас неке ситуације терају у незадржив гласан смех, док Вам друге пружају олакшање јер са Адријаном осећате блискост особе која пролази кроз ситуације сличне онима које и сами свакодневно проживљавате.

Име ученика: Реља Ђорђевић VII-4

ОШ „Деспот Стефан Лазаревић“,

Миријево, Београд

Ментор: Ана Бешевић